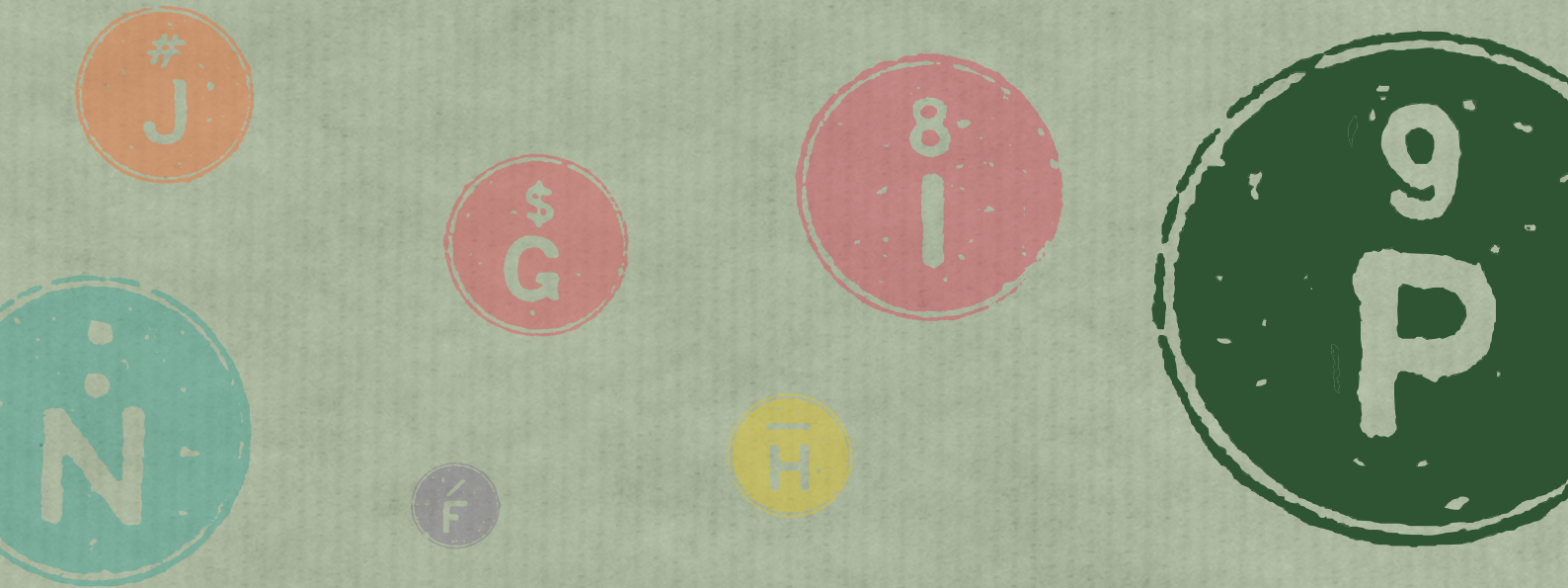

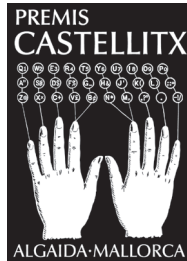
Israel Clarà López

Bodegó amb peixos

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2026

Collecció Binària · Premis Castellitx · PC2026-P-R-0359-0312

© del text: Israel Clarà López

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2026

Coberta, maquetació i disseny de la collecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajagaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

www.premiscastellitx.cat

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Israel Clarà López

Bodegó amb peixos

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2026

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2026-P-R-0359-0312

ISRAEL CLARÀ LÓPEZ

Badalona, 1975. Estudià Filosofia en la Universitat de Barcelona (UB) i música en el Conservatori del Liceu, especialitzant-se en piano, contrapunt, harmonia i composició. També fou cofundador i editor d'Editorial Òmicron SCP entre els anys 2004 i 2014.

Ha traduït, amb la filòloga clàssica Maria-Isabel Segarra, poetes del Renaixement com Dant, Petrarca, Michelangelo, Lorenzo de' Medici —el cançoner *Per natural desig*, en català, única traducció completa en el món, Òmicron, 2008— i altres autors contemporanis.

Pel que fa a l'obra poètica pròpia esmentar *Pluja de nit* (Viena, 2010), *Llibre dels morts* (Viena, 2010), *Finestra líquida* (Òmicron, 2013), *El més preciós dels dies* (Arola, 2017), amb coberta de Joan-Pere Viladecans, i *Focs de vida* (Pagès, 2022), obra guanyadora del XVIII Premi Ciutat de Terrassa Agustí Bartra de Poesia. Amb *La fàl·lica ambició de les orquídies* va obtenir el VII Premi Joan Guasp Vila de Consell, a Mallorca (Balèria, 2025) i amb *Icosaedre* el 49è Premi de Poesia Josep Ma. López-Picó. També ha guanyat el XLVI Premi Jacint Verdaguer de Poesia de Calldetenes amb l'obra *Uccello*. Totes seran publicades entre el 2025 i el 2026.

El poemari *Bodegó amb peixos*, d'Israel Clarà López, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al 50è Premi de Poesia dels Premis Castelltix. En foren jurats Gabriel Janer Manila, Ricard Martínez Pinyol i Miquel Serra Roig.

Bodegó amb peixos

A tu, natura viva.

«... l'ocell que va pel cel i els peixos de la mar, i tot el que segueix els camins dels oceans.»

[Sl 8,9]

BODEGÓ AMB PEIXOS

La casa és un estol de meravelles
que vaga en la constel·lació dels dies
amb lliris siderals i mars d'estrelles
que es reflecteixen dalt les gelosies.
Tu et sents ocell de l'ombra vertadera,
llavi en la solitud que besa l'aire,
claror crepuscular de primavera
i una tristesa que no espera gaire.
Els àlbers del jardí proclamen vida
i eternitats després la mort els teixos,
la llum aniquilada i consumida,
els astres que van ser sempre els mateixos
i aquest record de pluja pressentida
caient damunt d'un bodegó amb peixos.

STILL LIFE

Perquè encara hi ha vida a les andanes
d'aquell tren tan minúscul de joguina
no hauran de tocar a morts ja les campanes
ni apagar-se aquesta aura que il·lumina
els vostres rostres. Murs amb sargantanes,
al jardí una ombra gràcil de glicina
i a l'altar de l'amor restes profanes
que un oracle o que un àngel endevina.
Ompliu encara segles, hores, dies,
vosaltres, bells fantasmes, pares meus,
lectures del meu llibre d'Isaïes,
insomnis vertebrats, miratges breus:
tu, mare, en la tendresa d'elegies
i tu, pare, el més poderós dels déus.

REBOST FÈRTIL

La fúria del teu mar i del teu sexe
m'entra al rebost a fer-me companyia,
confitura de gerds amb sang convexa,
espelma encesa d'aigua o d'ambrosia.
I renovem tots dos l'embat del nexa
amb una àuria i carnal descortesia
cap als músculs, els pits, el llavi, el plexe,
en l'estrany entramat de la follia.
I hi ha restes de mar, de gerds, d'esperma,
de cera fosa i mel en la vagina
profunda d'una terra eixorca i erma
que exhala beatitud i ens il·lumina,
llum del nostre rebost que se'ns desferma
com les perles del fons d'una petxina.

ISRAEL CLARÀ LÓPEZ

TEMPS MATÈRIC

Un rellotge de terra, d'aigua i foc,
de sorra, cruel clepsidra, d'hora clara,
que espargeix les llavors i les amara
de matèries d'arreu, d'àtoms d'enlloc.
I em mostres tu l'inexorable lloc
on la vida té llum i vida encara,
on tot és i, si és, és aquí i ara
amb capvespres d'essència d'albercoc.
Es va fent fosc damunt dels paradisos
que en va delimitaven l'horitzó.
Ocells baixos de pluja i núvols grisos,
melodia amb cristalls de carilló.
Tic-tac, matèric temps, líquids matisos
d'un rèquiem just abans de l'extinció.

NATURA VIVA

Retornàvem a l'àrtica presència
d'un sol d'hivern. Principis de novembre,
extingida verema i morta sembra,
terrenal desgovern en transparència
de bodegons extints de la matèria
dels records que s'encarna en bes de fruita
i la lluna, en el cel, com una truita
d'ambre d'or és d'argent. Constant, etèria
filigrana del món i serpentina,
gira el somni en l'oníric carrusel.
Àcida nit de grills de mandarina,
vida encara volàtil d'un estel
i reflex porpra d'heura clandestina
amb sucre dolç i amarg de canyamel.

ARABESCA

La nit ha dibuixat una sorpresa
d'estrelles en el cel nocturn d'uns ulls.
Hi ha l'abrivada astral d'una aigua a tesa
i l'ànsia mineral quan sents i culls
els fruits equidistants de la ceguesa
en fondals bàrbars d'alga, anells, esculls,
i reclames encara una certesa,
la que tenies sempre intacta als ulls.
Arabesca i flamígera, la terra
amb lentitud es desvesteix dels vels,
la mirada no es perd, el cor no erra,
arbre absent de Caïns, fecund d'Abels,
la bellesa que es vessa de la gerra
i va caient damunt dels teus estels.

VANITAS

Qui t'havia de dir la desmesura
dels teus ulls d'alga viva i cirerer,
qui havia d'oferir-te flor i recer
i fer-te gineceu de matriu pura,
qui havia de mostrar-te l'escriptura
d'un demiürg que escriu amb el vaivé
d'un alfabet d'onades i el deler
indòmit de la llum de la clausura,
qui havia d'augurar-te tot això
esborrava en el cel la línia obscura
que separa aquest món del paradís.
Potser tot el que és bell encara és bo
i uns breus instants el carrusel s'atura,
privilegi d'un déu humà i feliç.

ELS AMANTS DE LA TERRA

Escoltaren el so de les estrelles
que pronuncia el mar, cançó amorosa,
i assumiren la pluja portentosa
que augura la collita i les roselles.
Llibre nocturn. I aprengueren les belles
marees de la lluna misteriosa
i a veure, enmig dels astres, la dubtosa
eternitat del temps en les parpelles.
Esvaeixen ocults temors que espanten,
imiten els ocells de la tempesta
i contemplen la llum que lenta avança.
Amb cos d'espiga es vincen mentre canten.
La por sentida es converteix en festa
i de la ni primera neix la dansa.

L'HORA MORANDI

Et contemplo en les coses aturades,
en subterranis vents, peixos rodons,
pianos de set cues, arpes, fons
de capses de cartró nocturn, deixades
damunt la partitura etèria, ucrònica,
de la sonata dels records i els noms
i pots de vidre amb dents de majordoms
que irradien el drap de la Verònica.
Ara t'escolto, Giorgio, astral Morandi
d'ampolles quietes sobre sucre candi,
humit orgasme il·luminat de nespra.
Sota cels endoscòpics d'ametista
perceps el greuge atàvic de l'artista,
el llenguatge impossible del capvespre.

LLUM ABSOLUTA

Quanta llum expandeix l'aurora bàrbara
que incendia les copes, bols i espelma
d'aquest bodegó amb peixos i redelme
de mel, raïm, de sal del mar de Màrmara
o de prisma o oceà de plor i de llàgrima,
d'ingràuvida llavor, sarment o esperma,
gineceu que fecunda la terra erma
i fructifica en les arrels de l'ànima.
Teva és la tarda nítida, absoluta
del poeta, la gàrgola i de l'opi,
teva la solitud, la immensa ruta
perimetral de l'ull obert, ciclopi,
que abasta l'infinit i que es transmuta
en llum que encega el teu calidoscopi.

PROMENADE TERRESTRE

El teu camí a les falles de la terra
avança per les grutes subterrànies
del diamant i l'ònix, coetànies
edats amb l'àmfora, el robí i la gerra,
en una visceral, cretàcia guerra
que extingirà la llum de les sements
i encendrà itineraris que pressents
marcats en el teu atlas de poeta,
fins a arribar al destí que un vell profeta
va anunciar com la casa dels absents.

ISRAEL CLARÀ LÓPEZ

PROMENADE MARÍTIMA

Avances, per un giravolt d'estrelles,
cap a la casa de les flors perdudes,
creues carrers, enfiles avingudes
de sucre candi sobre les roselles.
És neu de mel o nit d'aromes belles,
de pluges sempiternes amb què inundes
líquens de terra enmig d'arrels fecundes,
plànctons marins de gineceus aquàtics
on vaguen els planetes morts i erràtics
a la recerca d'aigües més profundes.

